

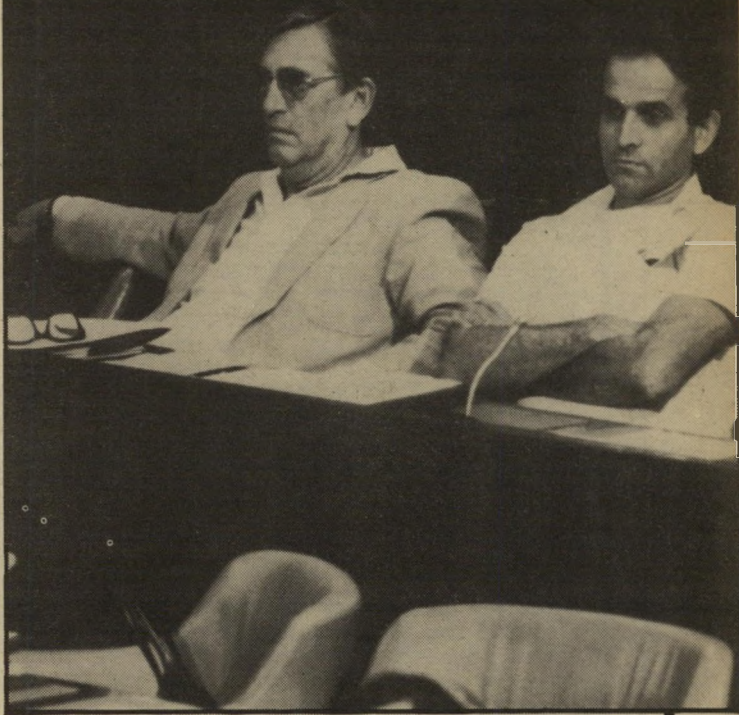
מונולוג של ח"כ (עדיין) מרדכי בריאון

לסיכום השנתיים שלו בכנסת

מכיוון שיוסי הגיע לר"ץ עם המקום בוועדת החוקי-הביטחון (שבה ישג כנציג מיפלגת-העבודה) נותרה לי ועדת-הכספים למדתי כלכלה. אבל זה לא משך אותי מיידועימה יכולתי בטח להתאמץ ולמצוא עניין אבל לא התאמצתי. בכל זאת, השקעתי שם עבודה מסורה, שעות על גבי שעות. או מה? אפשר לומר בגלל זה ששיניתי את המדינה? אחרי שנתיים בכנסת אני רואה איך הדברים מתנהלים כמדינה בצורה יותר

לה גם אני סירבתי. הראלה, אשתי, ממש התנגדה בתוקף. הייתי כבר בפני סיה, אחרי שבע שנים כקצין-חינוך-ראשי, ו10 שנים כראש מחלקת-הנוער-והחלוץ של הסוכנות-היהודית. היו לי חיים שלווים-יחסית. אני לא מכחיש שזה קסם לי. היא הציעה לי אז את המקום השני בדירוג בתנועה. על פי הסקרים, זה היה בהחלט ריאלי. נו, אז ככה, סתם, לקבל הצעה שכזאת על טסי-כסף — קשה היה לסרב. אשתי שאלה שוב ושוב: „למה לך?“

ח"כ בריאון משתעמם במליאה (לידו: רן כהן) ללא היתר לי סבלנות לשטויות שבכנסת!

„אני לא מתאים

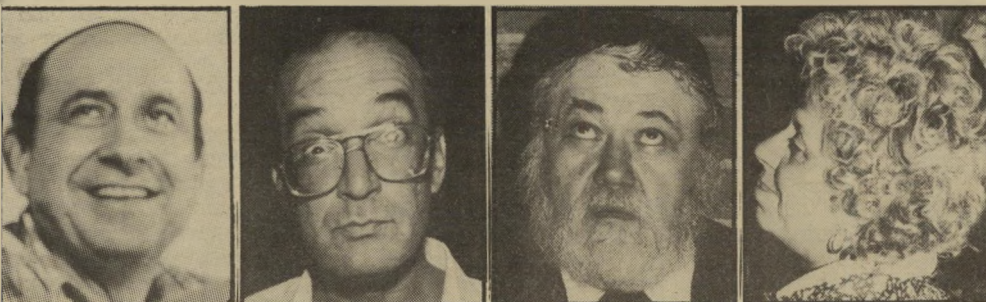
לכנסת!

הבת הבינונית שלי היא שהכריעה את הכף. היא עברה כעורת פרלמנטרית, נרמה לי של מיכה חריש. היא אמרה לי בפשטות: „ראה אבא, כבר עשית הרבה דברים כחיים. למה שלא תנסה דבר נוסף?“ או ניסיתי להיות גם חבר-כנסת.

זה היה משעמם
ב שנה הראשונה שלי בכנסת היה מעניין להכיר את המוסד, את

מגובשת. שתי קבוצות אנשים מנהלות למעשה את המדינה: כ־30 שרים וחברי

הרוכז אם לא היה לי על מה לדבר. הרי שיושבים שם בדרך-כלל שישיה-שמונה אנשים, קוראים עיתונים ועושים

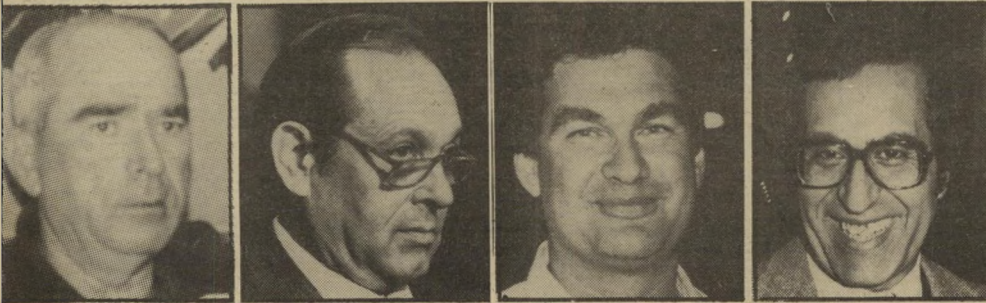

ששט. מבין אותך.

שריד. התקרבו פחות.

שפירא. התיידדנו.

אלוני. לבבית, חמודה.

איתן. טפיחה.

מודעי. כישורים.

רמון. משכילים, מעולים.

שחל. יסודי.

כנסת בכירים וכ־100 פקידים בכירים. זהו יתר 90 חברי-הכנסת לא משחקים במישחק הזה. הם פשוט סטאטיסטים. איוה הכרעות חשובות התקבלו הטקס היה אולי במליאת-הכנסת, אך ההכרעות התשללו קודם-לכן במקום אחר לגמרי, בהררי-חדרים. הרגשתי כמו... חותמת-גומי? זה נשמע שלילי, מריר.

דברים שונים ומשונים. אני מרצה הרכה, ואומרים שאני גם מרצה מעניין. ובאמת כשפתחתי את פי, פיתאום הורמו המבטים. האוינו לי. לפעמים אפילו החמיאו לי ואמרו: „נאמת נאום מעניין...“ לפעמים אפילו זכיתי בשורה בתיקשורת. אז מה? אני לא בלתי בתיקשורת, אני מורה. זה באמת תפקידה של מיפלגה קטנה, הנמצאת באופוזיציה, לבלוט בתיקשורת. אני מפרגן על-כך ליוסי שריד. כך צריך לנהוג. אני גם מודה בפה מלא לעיתונאים בכל בוקר בתיקשורת בין שולה ליוסי...

האנשים. מאוד התאמצתי להכיר את העניינים, להיכנס אליהם. אולי לכן לא שמתי לב לכך שזה לא בדיוק זה. כשהגעתי למישכן, היו לי שתי ציפיות: חשבתי שזה יהיה מעניין, וחשבתי שתהיה לי הרגשה שאני תורם. שתי התיקוות האלה לא בדיוק התממשו.

בתחלה, אולי מפני שהכל היה חדש עבורי, זה היה מעניין. אחר-כך זה הפך למשעמם. כשאני אומר „משעמם“ אני לא מתכוון לכך שהשתעממתי שם בכל רגע, אלא שישבתי פיתאום וחשבתי: האם הניסיון הזה מקנה לי זווית מעניינת יותר על העולם? מה זה תורם לי?

אחרי התלבטות ממושכת הגעתי למסקנה שזה לא רי מעניין כרי שאתעסק עם זה כל החיים. איך אני אמחיש את זה? למשל, כשהייתי נואם במליאה: הכנתי את נאומי היטב. לא עליתי אף פעם אל

הכנסת היא מסיבת-קוקטייל
ה יותר כמו תיאטרון. צריך כל הזמן להזין את המישחק, ליצור דראמות. זה רק מישחק. המחזה נכתב במקום אחר לגמרי, וידוע מראש. אני רואה היום את הכנסת כמסיבת-קוקטייל, הנמשכת שלושה ימים בשיש בועי: אנשים שותים, נפגשים, אוכלים. כך גם נוצרו חברויות. הרב אברהם שפירא, למשל: אני הרי

מ הרגע שהודעתי בחודש מאי (אלוני) שאני פורש מהכנסת, הוררתי מהלך. הפכתי כאילו למתבונן מבחוץ. לא היתה לי עוד סבלנות לשטויות שבמישכן. הרומאן שלי עם הכנסת התחיל ב־1984. שולה לא פנתה אליי ישירות שאצטרף לתנועת ר"ץ. היתה אז

קליינר לא יבין זאת!

שנתיים תמימות הוא כיהן בכנסת בחריצות, במסירות, בשקט כמעט בסודי-סודות. לפני כשבועיים עלה לפתע שמו של חבר-הכנסת מרדכי (מורלה) בריאון לכותרות. למרבה האירוניה, היה זה דווקא כ שהודיע על כוונתו לפרוש מהכנסת. אחרי ששהה שם שנתיים בלבד. ניתן לספור באצבעות יד אחת את האנשים שטרחו והגיעו למישכן-החלומות, ושפרשו ממנו טרם עת עוד בקדנציה הראשונה שלהם. בריאון מצטרף לרשימה אכסקלוסיבית ומצומצמת. המונה שמות כגון: דב סדן, סטף ורטהיימר ומאיר זורע. במינון-הכנסת, שם לא התבלט בריאון הסימפאטי, הפך מעט הו לשיחת-היום. תליית-היום של פרשנויות נזרקו שם סביב ה שולחנות. הרוב היו מאוחדים בדעה ש-בין יוסי (שריד) לבין שולה (אלוני) — קשה להתבלט! בריאון, טיפוס של אינטלקטואל, החל ודאי מהרהר מה התכלית ביכולתו להקדים לשמו את התואר הנכבד „חבר-כנסת“. הוא לא הגיע לכנסת כאלמוני, המנסה לפלס את דרכו לתפקידים בכירים אף יותר. הוא היה שלישי של משה דיין בעת מיבצע-סיני, הוא האיש שכתב את נאומו המפורסם של יצחק רבין על הרי-צופים, עת קיבל את תואר-הכבוד של האוניברסיטה כרמטכ"ל מילחמת ששת-הימים. הן כקצין-חינוך ראשי של צה"ל, הן כיושב-ראש מחלקת-הנוער-והחלוץ, הוא היה בולט ביותר. יכול להיות שבמיפלגה בעלת אופי סולידי יותר הוא לא היה מרגיש באי-נוחות ומתחיל להתבלט. מרגע שהחליט עקרונית לפרוש — שקל את העיתוי המתאים ביותר לכך. לבריאון יש הסברים משלו לכך שבחר בעיתוי ובצורה כפי שבחר.

אני מציעה הסבר נוסף: אולי לא רצה בריאון, איש שרגיל היה לזכות בהערכה ושחצר מוניטין, לפרוש סתם ככה מהכנסת. אחרי ארבע שנים, מי זוכר את כל חברי-הכנסת ששירתו בה במשך קדנציה ונעלמו אחריה. מבלי שהורגש בכך? את בריאון יזכרו: העיתוי והדרך בהם בחר לפרוש — אחרי חצי קדנציה, באורח חגיגי, ובשילוב של פינוי-הדרך לצעיר ממנו — היקנו לו את אשר לא היקנו לו שנתיים גדושות בעבודה פרלמנטרית: הערכה ומידס-וס.

אין לשכוח גם שבריאון לא התמרמק במשך שנים, לא ליקק, לא קנה מתנות לשמחות מישפחתיות ולא כיתת רגליו בין סיניפים מיספולטיים במקומות הנידחים בארץ. בדרך לבית-החבחרים. הוא פשוט הוצנח לשם. כמו זורע, סדן וורטהיימר, ומה שבא בקלות — חולך בקלות. בדירתו הירושלמית המסוגגנת הוא מנסה להגיע בעצמו לשרוש הבעיה — מדוע לא התלהב מקודש-הקודשים של כל עסקן פוליטי. בוודאי קשה לו להבין את מיכאל קליינר מחרות, שמורר בבכי כשכשל בניסיונו להיבחר בשביעיות המפורסמות של מיפלגתו, ולא זכה להגיע לכנסת ה-11. לקליינר בוודאי קשה להבין על מה בריאון מדבר.